

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UN CASA-MENT.

Qui no tè... dallonsas, tot lo món es seu.

LA QÜESTIÓ DEL VI.

FRANSA ha tingut à bè, perque aixis li ha donat la real gana (real ó republicana: lo mateix tè) d'elevat considerablement las tarifas que regian en la introducció dels vins per aquellad aduanas.

Primer la Càmarà de Diputats y últimament lo Senat han establert aquest aument que comensarà à regir lo dia primer de febrer del any 1892.

Ha bastat aquesta resolució perque se deixessin sentir en tot' Espanya rabiosos crits contra la República francesa.

No tracto de discutir las rahóns més ó menos atendibles que hajan inspirat à las Càmaras de la nació vehina la elevació de las tarifas. No vull ferme eco tampoch de la trascendencia política de una resolució que pot sustreure à la Fransa las simpatias quan no l'apoye directe de la nació espanyola. Baix aquest doble punt de vista de las conveniencias interiors y dels efectes internacionals de las tarifas proteccionistas, discuteix acaloradament la premsa francesa. Son qüestions que als francesos atanyen exclusivament, y ells las resoldrán, després de tot, com estimin necessari.

Pero en mitj de tot, y per més perjudici que puga produhirnos la cosa, tal com ha anat aquesta, es digne d'enveja un poble qu' en las esferas oficials sab fer predominar l'imperi de la seva voluntat resolia. La campanya proteccionista allà iniciada, ha triunfat à despit dels esforços lliure-cambistas, ha triunfat à despit del mateix govern que intentava atenuar lo rigorisme de las tarifas. La representació del país no s' ha deixat convencer, y sent allí 'l país soberà, ha exercit una vegada més la seva soberania per ningú discutida ni posada en dupte.

Prengan exemple de aquest fet las classes conservadoras espanyolas de tendencias proteccionistas, sempre contrariadas. Los interessos de la producció troban més amparo y respecte à Fransa, dintre de la República, que no pas à Espanya dintre de la monarquia. Allí la voluntat del país s' imposa. En cambi aquí no hi ha possibilitat de resistir la voluntat suprema de las camariillas lliure-cambistas, confabuladas ab lo govern. Pot més aquí un orador dels que peroran de tant en tant davant dels botiguers del *Círcul de la Unió mercantil* de Madrid, que 'ls clams dels productors y la miseria de las classes treballadoras.

Los lliure-cambistas son los autors de las desgracias que ara 'ns afligeixen.

En la época aquella en que tiravan de dret contra la industria catalana, no 's cansavan de dir:—Lo porvenir d' Espanya és lo vi; no anirém bè fins que la nació quedi convertida en una inmensa vinya.

S' ha fet, en gran part, lo qu' ells desitjavan. La producció vinicola ha anat en considerable aument. Es cert que no produhim encare tot lo mam que podríam, gracias en gran part à la desidia nacional; pero no hi ha dupte que se 'n produheix inmensament més que 'l que 's necessita.

Mentres hem pogut enviarlo à Fransa, tot ha anat à la perfecció. Pero se 'ns tancan ó poch menos las fronteras francesas, y aquí comensan los nostres apuros.

Senyors lliure-cambistas ¿qué 'n farém ara de tot aquest vi que 'ns sobra?

Vostés dirán que 's poden obrir nous mercats.

¿Quins mercats son aquests que podém obrir? Explíquimse, senyors lliure-cambistas: expliquinse, si son servits.

¿Portarém lo vi à Alemania? Los alemanys beuhen cervesa.

¿L' enviarém à Inglaterra? Los inglesos fan lo mateix que 'ls alemanys: la cervesa es allí la beguda nacional.

¿A Suecia, à Noruega, à Russia? Es molt difícil ferlos cambiar de gust en materia de beguda.

¿A Italia? Los italiàns ne cullen tant ó més que nosaltres y tampoch saben que fersé'n.

Queda l' América. Pero ab l' América precisament, no tenim tractats de comers que facilitin la exportació espanyola. Hem tractat ab las nacions que podian arruinar-nos; ab las nacions que més fàcilment podian tirar per portas à la odiada industria catalana, y no 'ns hem recordat per res de las Repúblicas americanas, que tant podian afavorirnos.

Y avuy 'ns trobem ab las bötas plenas. No 's dirà qu' Espanya s' ofegui ab poca aygua, sino ab molt vi, y en una época en que la producció, gracias à las maluras de la vinya, exigeix sacrificis considerables y gastos inmensos.

¿Es aixó lo que desitjavan realisar, senyors lliure-cambistas?

Si tinguessen una mica de previsió, en lloch de favorir l' exportació del vi en brut, tal com raja del cup, haurian procurat fomentar la confecció esmerada de aquest liquit y 'l crèdit de aquellad bonas marcas, que s' obran cami per tot lo mon, gracias à la seva bondat. Per aixó era necessari alentat l' esperit industrial, y ja sabém que may s' han inclinat en aquest sentit los partidaris de certas ideas. Prefereixen que d' Espanya surtin las primeras materias y que vingan del extranger los refinaments de la industria.

Lo gran qué, es no trencarse 'l cap. Exportar minerals, exportar vi y ab lo producte de aqueixa exportació comprar al extranger tot lo demés que 's necessita.

Ara que 'ns veyém la pedregada à sobre es quan lo ministre Sr. Linares Rivas pensa montar una escola vinicola. ¿Pero ahont vol establirla? A la Moncloa, à poca distancia de Madrid, en un punt especial ahont no hi ha plantat un cep, ni allí ni à una pila d' horas à la rodona. ¿Se tracta realment de montar una escola vinicola ó una cuyna per ferhi la sopa boba de alguns nous empleats?

¿Per qué, pèl cas, no s' esculleixen las comarcas d' Espanya ahont la producció del vi es la més important? ¿Ha cregut lo ministre que 'ls pagesos espanyols, que no tenen un clau, qu' están apuradissims, se 'n aniran à Madrid à apendre de fabricar bons vins?

Hi ha un altre punt important.

Lo doble de lo que pagarà 'l vi à la seva entrada a Fransa en virtut de las novas tarifas, está pagant avuy de drets de consums en las grans poblacions d' Espanya.

De manera que 'l mercat nacional está tancat als vnicultors.

¿Per qué no s' han de suprimir aquestas trabas que impedeixen l' expenció de vins à preus arreglats à Madrid, à Barcelona, à Valencia, à Zaragoza, à Sevilla, à todas las poblacions, en fi, una mica importants?

¿Es que la escola lliure-cambista pretent aplanar las fronteras que de las demés nacions nos separan y aixecarne una de bèn alta en cada poble de la nació?

¿Intentan, per ventura, desfermar als enemichs de la nostra producció, y lligar als que produheixen, perque 'l cop siga més segur?

Ha arribat l' hora de que parlém clars.

Los vnicultors agobiats, ja que avuy se troban ab las fronteras de Fransa casi del tot tancadas, lo menos que poden exigir es que 'l vi d' Espanya, se 'l pugan beure tranquilament los mateixos espanyols.

P. K.

A senmana pròxima 'l dijous, veurà la llum l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA pera l' any 1892. Inútil dir que han colabrat en ell distingits escriptors y notables artistas, havent fet per la nostra part tot lo possible à fi de correspondre al favor que fa tants anys vé dispensantnos lo públich.

Desde que tenim ministre de Hisenda nou, está succehint lo següent:

En Cos Gayón cuyda de arreglarli 'ls aranzels.

En Cánovas se dedica à compòndreli 'ls pressupostos.

En Camacho s' entreté conjuminantli las relaciones del Banch d' Espanya ab lo govern.

Y en Girona y en Comillas li están preparant l' emprèstit de 250 milions.

—Senyora Concha ¿que no ho veu? Tothom treballa per vosté. ¿Y vosté qué fa mentrestant?

Com si 'l sentis:

—¿Li sembla que no faig prou?

¿A fi de mes cobro 'l soul?

Han celebrat los ministres distintas reunions à fi de veure com se las compondrán per nivellar los pressupostos.

¿Rebaixarán los gastos? No, senyor. Tot justament ara que han entrat al govern las bocas reformistas no es possible rebaixar res.

Los ministres, contat y debatut tot, han resolt buscar la nivellació *aumentant los ingressos.*

¿Son aquestas las economias que havian promés?

—¿Ecco!—dirà en Cánovas.—Pero no mias.

¿Quanta farsa!

Lo general Castillo, ilustre defensor de Bilbao, es, com tothom sab, un militar digne y pundonorós, estricto cumplidor del seu deber y enemich acèrrim de ficarse en llibres de caballeria.

Desempenyava honrosament la presidencia del Consell de Guerra y Marina, y tot de un plegat en Cánovas va demanarli la dimissió per colocar en lo seu lloch al general Beranger, trástuga de tots los partits y héroe de desafios bufos.

Lo general Castillo va dir:—Jo no dimiteixo: si per cas que 'm treguin.

Y en Cánovas l' ha tret ab tot lo salero, y cullint la breva que 'l general Castillo havia tirat per terra y donantla à n' en Beranger, li ha dit:—Tingui, general: acaba de fumarla.

Aquest fet no tè nom.

Los leals sacrificats als tornadissos. Los homes serios als titiriteros de la política.

Si un fet semblant l' haguessen realisat los liberals, no tindrian los conservadors prou paraulas per condemnarlo. L' han realisat ells y no hi ha qu' extranyarse. Ja fa temps que venen demostrant que han arribat al últim extrém de la decadencia.

Llegeixo en lo *Noticiero* del dimars:

«Segóns se 'ns diu, sembla qu' existeix algún disgust entre 'ls socis de un Centre republicà de la Rambla, per l' actitut qu' en ell exerceix algún individuó que preté imposarse al seu gust, y s' afegeix que 'ls tals socis pensan separarse de aquell Centre, conforme ho feren altres à arrel de las eleccions municipals, lamentantse tots que tals cosas occorin y que aixis decayga una agrupació que 's fundà ab los millors auspicios.»

Desgabell, falta de pau y altrás cosas molt més tristas...

Res: s' hi fican sarauhistas y s' ha de armà 'l gran sarau.

Cabalment sobre 'l famos Centre, que algún individuó ha fet servir d' escala per enfilarse à la Casa gran, cosa que sempre ha sigut l' ideal de la seva vida, se 'ns contan algunas cosas verdaderament célebres.

¿Es cert que 'l Sr. D. H. Toll, digníssim republicà y persona formalà totserho, ha vist ab sorpresa la seva firma al peu de uns recibets, en concepte de obligacions pera la constitució del Centre, sense qu' ell may hagués entés posarla en aquest concepte?

¿Es cert que recapacitant, recapacitant, lo Sr. Toll va recordar haver posat la firma en uns recibos en blanch, creyent que habian de servir per recaudar las mensualitats ordinarias dels socis, y que després algún sarauhista va utilizar dits recibos y la firma respectable del Sr. Toll per allegar quotas en concepte de obligacions?

¿Es cert qu' en virtut d' aquesta maniobra 'l Sr. Toll apareix depositari ó tesorer de unas cantitats que may han estat en poder seu, ni han passat per las sevas mans?

Hem sentit parlar molt de aquests curiós assumpto y no veuriam ab disgust que 'l Sr. Toll dongués algunas explicacions, per precisar en tot cas los inconvenients de tenir relaciones ab gent massa llesta.

Mentres lo Mónstruo 's torna cada dia més manso, en Romero Robledo va tornantse cada dia més fiero.

La proba es que ha anat à Córdoba, y 'l gobernador de aquella provincia va tractarlo de vosté

Al veure que no li deya *excelencia*, va girar la espallla en sech y cap à telégrafos dessageida à demanar la destitució del gobernador.

¿Pobre Romero Robledo!... Qualsevol diria que, després de sis anys de dejuni riguros, lo menjar calent l' ha représ!

Ha sigut negat l' indult del reo Mompert, autor de un assessinat comés à Sant Martí de Provencals. Lo reo 's trobava en lo presidi de Burgos, haventse donat ja ordre de que sigui trasladat à Barcelona.

Y encare dirán que D. Antón no 's recorda de nosaltres...

Tingui, ara, sense que li demaném res, ho está preparant tot per obsequiar-nos ab l' espectacle civilisador de una execució capital.

Vaja que may podrém pagarli lo qu' está fent per nosaltres.

CARTAS DE FORA.—Serà precís que l' arcalde de Castelló de Ampurias, quan un seu administrat acut à la secretaria per algún assumpto, com per exemple à treure la cédula, no 's diverteixi ab ell fentlo tornar à sortir y entrar de nou. Tinga present l' arcalde de Castelló que ni ell es mestre de minyons, ni 'ls seus administrats son noys d' estudi.

Uns Loyolistas van anar à Marsà à edificar à aquells vehins. Comensà la cosa ab una professó, ab grans brams y canturia de coplas, y vingué després una tanda de sermons, encaminats à condemnar las ideas liberals y à insultar als que no aflixan diners à la iglesia. Un diumenje no van permetre qu' entressen à la iglesia sino las donas. fent tornar als homes desde la porta, haventhi hagut més de un de aquests que després d' entregar à la seva costella, se 'n tornà molt aixerit à casa seva.—A una infelís que vivia de caritat à la casa de un liberal, dihentli que si que ya malalta, 'l seu protector no li faria donar los sacraments li donaren entenet de abandonar la seva casa, lograt lo qual l' han deixada en la suma miseria. Aquí tenen un exemple del pernicios efecte de certas predicacions.

A Balaguer ha cridat molt l' atenció un judici verbal entaulat allí, y al qual tot lo públich li ha donat la denominació de *Judici de las llangonissas*. Se tracta de un carlinarro, amo de un café que havent fet pagar un dia 10 pessetas de vuit talladetas de llangonissa, dos lliuras de pa y un porró de vi batejat, tractava de moure bronquina à conseqüencia de una compra de tres carniceras de llangonissa que à 5 pessetas la carnicera li havia vengut un judici verbal contra 'l venedor, en qual judici van intervenirhi

testimonis de una y altra part, fins que veyentse 'l carlí perdut, vá demanar un arreglo, que li fou concedit pèl liberal, havent de carregar lo busca-rahòns ab las costas del judici.

En la visita que feu lo bisbe á Vilafranca del Panadés, cridá molt la atenció la oficiositat de un tinent de arcaide, elegit per la coalició republicana, que li feu sempre costat, no separarantse d' ell un instant, que més semblava un patje del bisbe, que un tinent d' arcaide nombrat pèls republicans.—En la mateixa població se celebrá un meeting anarquista al objecte de recullir donatius á favor dels huelguistas de Manlleu; pero alguns dels oradors que hi prengueren part atacaren als partits republicans ab tal falta de tacto y ab tanta injusticia, que molts dels concurrents que professan las ideas republicanas sortiren disgustats del local y sense contribuir al benéfich objecte que 'ls iniciadors del meeting deyan proposarse.—En lo convent de la Trinitat de la mateixa vila, al reventar uns paletas un envá, trovaren tres frares aparedats, l' un ab caixa y 'ls altres dos sense, un dels quals estava ab la boca oberta y las mans al coll y altres indicis de que havia sigut enterrat de viu en viu. Molta gent va anar á veure aquest fúnebre quadro, per lo que foren tancadas las portas de la iglesia; pero las senyoras passavan per la rectoría, y si hi anava una menestrala, á empentas la tiravan escalas avall. La religió ben entesa comensa per halagar als richs.

Mossén Cordills de La Bisbal de Panadés, es un ensoñat fréstech com ell tot sol. Haventli dit un dia un periódich, entre otras cosas: «es hombre de pelo en pecho», s' empipá de mala manera y digué desde 'l cubell místich: «¿Qui ho ha vist si tinch pel al pit?»—L' altre día las va empendre contra LA CAMPANA DE GRACIA y altres periódichs dihent dels que 'ls llegian que 'l dimoni s' havia apoderat d' ells. Tractant dels republicans propagandistas digué que eran comissionats de Lucifer, y excitá al poble á que 'ls apedregués y á las donas á que 'ls hi tiessin ampollas d' aygua bullenta. Tot aixó ho deya ab gran furia y esgrimint un Sant Cristo, que talment semblava qu' empunyés un trabuch.—Per últim, digué que 'l devots que vulgan guanyar indulgencias, portin á casa seva un ralet y 'ls posará un escapulari, y que 'l que no tinga quartos... qu' esperi á un' altra vegada.

M' escriuhen de Manresa: «Puch assegurarli que 'l célebre mossén Felip, que no fa molt temps havia sigut vicari de Fonollosa, s' embarcá no fa dos senmanas, emportantse'n per companyera de viatge la xicoteta més caya que trepitjava tot 'l P'á de Fals. Ja feya temps que... dallonsas; pero degué ser tant lo foch que penetrá en lo bagulet interior de la parella mística, que per apagar son ardor tingueren necessitat de llansarse mar endins, sent aquesta l' hora que son desconsolat pare, veilet y cego, res sab de sa filla, com igualment ignora son paradero tota la familia.—Com la cosa ja s' llambregava de lluny, sols ha sorprés á n' aquells que portan lo clatell plé de burrisol.»

UN MINISTERI.

Desde que en Romero torna á ocupá un lloch en las brillants filas dels conservadors y s' tracta ab en Cánovas y es ministre y tot, diu que 'l famós pollo viu tan afanyós que en tot lo sant día no té un minut sol de quietud, de calma, de pau, de repós.

Lo seu ministeri sembla un petit món: allí tothom corra, tothom va al vapor; uns llegeixen partes, altres prenen noms, altres dictan notas, altres fan gargots. Aquí sona un timbre, allí 'n sonan dos, aquest crida:—¡Pepe! aquell diu:—¡Antón! Los criats s' agitan pitjor qu' esquirols, carregats de cartas, cumplint comissions, portant un recado, tornantne un de nou, obrint una porta, tancant dos balcóns; sempre oido alerta, las camas al coll, escoltant quí crida y á punt de dir:—¡Voy!

Entre tant, don Paco, radiant y orgullós, y com fentse cárrech de la gran missió que damunt d' ell pesa, des que surt lo sol hasta que 'ls serenos van ja per 'quests mòns s' está d' estaqueta lligat al seu lloch, redactant minutas, rebent comissions, tenint conferencias, parlant ab don O, citant á don R, llegint paperots, comensant mil cálculs, fent combinacions, abessant á un conde, mimant á un baró, cridant á un sub-jefe y rihent ab tots.

Ara bè; ¿que 's creuhen que la animació que reyna allí dintre se deu al calor ab que 'l pollo Paco s' ha pres las qüestions referents á Cuba? ¿Qué 's pensan que aixó vol dir que 'l gran húsar combina plans nous, prepara reformas, y vol de debó prestar serveys útils al poble espanyol?

¿Qué 'n van de lluny d' oscas! L' única missió del senyor Romero es da empleos bons als seus reformistas: tót aquest ardor que en son despaig notan es tan sòls per xó.

Aquest gran palacio s' ha de cambiá 'l nom: no es un ministeri, no ho es. no, senyors: aixó es... una agencia de colocacions.

C. GUMA.

¡PER LA PATRIA!

A tenen rahó aquells que diuhen que 'l malehit vi ha sigut y será la perdió de molta gent!

Per culpa del vi están avuy á punt de perdres dugas nacions, que fins ara havian observat bona conducta: l' una, nosaltres; l' altra, Fransa.

Es casi bè tot' una historia. Per si las sévas vinyas aixó y 'ls nos- tres traficants alló; per si 'l proteccionisme naps y la forsa alcohólica xerivias, Fransa, que fins lo moment actual nos havia consumit cada any una pila de vi, acaba de declarar que no 'ns ne comprará ni una gota.

—¿Si?—hem dit los espanyols al sapiguer la noticia:— ¿es dir, senyors francesos, que no 'ns volen comprar vi, l' únich article que 'ns compravan? Donchs nosaltres tampoch los comprarém res, de las moltas cosas, que fins ara 'ns feyam venir del seu país.

L' esperit patri s' ha despertat, després d' una pila anys, de ensopiment y 'l clamoreig que s' aixeca fa creure que efectivament aném á fer alguna heroicitat.

—¡Res de Fransa!—diuhen los entusiastas alsant la bandera de la resistencia.

—¡Res de Fransa!—respon l' eco, ressonant per valls y montanyas, cafés y cerveserías.

Un fuster, que sol estar sempre al corrent de todas las novedades, m' ho manifestava ab molta enteresa.

—Desde avuy, todas las feynas que jo fassi anirán enganxadas ab aygua-cuyt ó clavadas ab claus de clavetayre.

—¡Y aixó! ¿per qué?

—¡No vull gastar més puntas de París!...

Al arribar la noticia del próxim rompiment ab Fransa, un ataconador que té l' establiment en lo portal de la casa hont visch, va alsarse com un sol home y 's va llensar al carrer precipitadament.

—¿Ahónt aneu, Félis?—li deya jo.

—¡A defensar la patria!

—¿Cóm? ¿qué aneu á fer?

—Vaig á dir á aquest esmolet d' aquí baix, que 'm torni las estisoras que avuy li ha donat per esmolar... ¡No vull tractes ab gabatxos! ¡Que 'ls mantingui 'l diable!

Y com en aquell moment passés per allí al davant un francés tocant l' orga, lo sabater exclamá ab veu de tro:

—¡Au, á tocar á dalt de la torre infiel! ¡No estém per músicas!... ¡Si no t' n vas d' aquí 'l frente, 't reventó l' instrument d' una patada!

Lo café de Fransa, lo de París, lo de Lyon, ja cal que pleguin... ó que 's batejin ab un altre nom.

Totas aquestas artistas que pululan pèls cafés cantants, farán santament si demanan los passaports bèn depressa... En lloch de las sévas cansonetas maliciosas y plenas de verí, ara en los concerts públichs no més s' hi cantarà alló:

«La patria 'ns crida
¿qué fem?
Corrém, aném á ajudarla...»

O bè alló altre de:

La Virgen del Pilar dice
que no quiere ser francesa...

¡Adios trufas, sardinas de Nantes, formatje de Roquefort!... ¡ja no 'ns veurém may més!... ¡que 'l dimontri se us emporti!

¡Ah! Las més entusiastas, las que ab més calor han pres la cosa, son las senyoras de bona posició. Aquesta vegada 'l bello-sexo aristocrátich ha demostrat que de la sanch de Pelayo y Gravina encare 'n queda, poca ó molta.

Ja está acordat y decidit. En vista de la actitud de la vehina nació, las damas espanyolas no enviarán á demanar res á Fransa. ¡Ni un vestit, ni una cinta, ni un botó! Lo que 's diu res... res absolutament.

¡Tant mateix ara com ara ja s' han fet venir tot lo que necesitavan!...

L' únich que farán aquestas senyoras quan vinga l' istiu, será arribarse á París y comprarse ellas mateixas tot lo que 'ls fassi falta.

¡Oh, la patria! ¡la patria!...

FANTÁSTICHE.

En Bosch y Fustegueras, desde que ha pres possessió de l' arcaidia de Madrid, s' ha donat á coneixer desseguida, nombrant cabos de ronda de consúms als célebres germans Civico, que tant varen distingirse en la famosa causa de 'n Pep dels Ous.

La noticia de aquest nomenament ha caygut á Madrid com una bomba.

No en va 'ls matuteros y 'ls trampistas van ajudar desafortadament á n' en Romero Robledo en las últimas campanyas electorals.

No sería extrany, per consegüent, que 'l dia menos pensat, lo mateix Pep dels Ous en persona sigüés elegit diputat á Corts.

No 's pot dir may: «d' aquesta aygua no beuré», ni «d' aquests ous no 'n faré truyta».

Al arribar l' arquebisbe d' Aix á la seva diócesis, després de haver sigut condemnat á una multa pèls Tribunals francesos, alguns devots varen sortirlo á rebre al crit de ¡Vive le Pape!

Y com la e final de Pape, en francés es muda y no 's pronuncia, resulta que 'ls católichs francesos cridavan:

—¡Viva 'l Pap!

Durant la festa religiosa que 'ls artillers de Sevilla celebravan en honor de Santa Bárbara, va ocorre un accident que hauria pogut tenir fatalíssimas conseqüencias.

Los artillers havian iluminat l' altar major ab llum Drumont, quan vels'hi aquí que á mitj sermó, va estallar lo bòt que contenia 'l depòsit de gas per mantenir la citada llum.

Y vingan sustos, xisclets y desmayos.

¡Vels'hi aquí l' inconvenient de que las iglesias se posin á fer la competencia á las empresas de teatros!

Pero de todas maneras, se celebrava la festa de Santa Bárbara, y no hauria sigut res d' estrany que hagués ocorregut una barbaritat.

Per la suma de 250,000 pessetas Lleó XIII ha comprat á una aristocrática familia italiana tota la collecció de documents que fa referencia á la estada dels Papas á Avinyó. Bó es que no perdin de vista la noticia 'ls que creuhen que 'l successor de sant Pere está prés y dorm sobre un jas de palla.

¡Cinquanta mil duros per papers vells!... No 't dich palla!

Una noticia dolça.

Lo govern alemany está tractant ab los Estats Units, al objecte de obtenir grans ventajlas en la introducció de sucres de remolatxa á n' aquell país. Si 'ls alemanys arriban á alcansar lo que 's proposan ¡adéu sucres cubans! ¡adéu sucres de canya! Aquí si que las canyas se tornaran llansas.

¡Y pensar que per afavorir als sucres de las Antillas, va entregarse 'l mercat de Cuba á la República Nort-Americana!

Al firmarse 'l tractat de comerç:

En Fabié tot s' estufa.

Algúns mesos després de firmat:

Y li están posant la llufa.

A Tortosa hi havia un cassino carlista instalat en una casa de propietat de una distingida correligionaria de Barcelona, una senyora de moltas campanillas, de aquelles que durant la guerra figuravan en la Cort del rey del As d' oros.

Los socios del cassino, en proba de consideració, de amistat y de franquesa anavan molt atrassats de lloguers y vels'hi aquí que quan la senyora propietaria 's preparava per emplear certs medis per cobrar, de la noche á la mañana, y per art miraculós, queda 'l local desembrassat dels mobles y demés efectes que podian respondre del import dels atrassos. No 's disolt ab més pressa una partida de carcas á l' aparició de una columna, que 'l cassino carlí de Tortosa, davant de la perspectiva de una mestressa de casa disposada á cobrar los lloguers atrassats per tots los medis, inclús los judicials. Pero 'ls carcas, ab fugir, molts cops tiran los fusells, y 'ls socios del cassino carlí de Tortosa se 'n han endut los mobles.

Lo cassino carlí podia dir á la seva distingida correligionaria:

—Si he fet aquesta bravatá, mestressa, no 't queixarás: que si vaig trobarte xata te deixo ab un pam de nas.

SALSA NEGRA DEL PAIS.

Cada dia 's llegeix en los periòdichs:—«Ha sido rehabilitado en la pensión que disfrutaba, el exclaustrado D. N. N. N.»

...Aixís es que si 'ls pobres mestres d' estudi volen cobrar, lo millor que poden fer es disfressarse d' exclaustrados.

Cubells clericals.—Aixís se passaven las bugadas místicas a principis de aquesta centuria: aixís mateix tornan a passarse a últims de sigle. En aquest punt lo sigle XIX ha fet cap y qua.

Los estudiants s' empenyavan en comensar las vacaciones de Nadal lo dia primer de Desembre.

Molts pares de familia 'ns recomanan que 'ns oposém a semblant pretensió.

Quedan complacuts. Y ho fém ab tant més motiu en quant considerém que pera fer *Campana* ja 'ns bastém nosaltres.

Los nous aranzels que 's preparan sembla que serán sumament desventajosos per determinadas industrias.

No en va s' ha encarregat de arreglarlos lo Sr. Cos Gayón.

Que més que ministre de Gracia y justicia, sembla condemnat a serho de injusticia y de desgracia.

Per allò de que aquí a Espanya tot ha de ser al revés de lo que deuria.

Sembla que dintre de poch, D. Manuel Girona será nombrat Ministre de Hisenda.

La cosa va de serio. Tant hi va que fins s' atribueixen a n' en Cánovas las següents paraulas:

—Aquí 's necessita un ministre de Hisenda que fassa economias. Y 'l Sr. Girona hi té tant la mà trencada en aquesta materia, que una vegada que jo vaig hospedar-me a casa seva, abaixava ab molt cuidado 'l llum del recibidor, per no gas'ar tan gas.

Ignoro si D. Antón haurá pronunciat ó no aquestas paraulas; pero per lo que toca al fet es rigurosament històric.

Densá qu' en Romero Robledo es al candelero, al Circo reformista de Barcelona, diu que hi han entrat centenars de socios.

No en va diu l' adagi catalá: «¡A la taula y al llit, al primer crit!»

Un grupo de obrers va presentarse a n' en Cánovas a demanarli feyna. D. Antón va enviarlos al ministre de Foment. Y de allí van sortirne tal com hi havian anat, es a dir: ab las mans plegadas.

En Cánovas podía dirlos:—De feyna no 'us ne puch donar; ara, mentres governi jo, lo qu' es de *traballs* no 'us ne faltarán.

Llegeixo:

«Ha presentado la dimisión el presidente de la Diputación provincial de Madrid, Sr. La Presilla.»

Havent dimitit lo Sr. La Presilla, se desitja saber quan dimitirà 'l Sr. Gatet.

La escena á Tárrega. S' inaugura un Circul carli y un coro 's posa a cantar los Rigodós de Atrica, de Clavé. Al arribar la quarta part y tocar la música un pas de atac, tots los concurrents s' aixecan enardits y als crits de «¡A ells! ¡A ells!» s' agitan com uns energúmenos.

May podía creure 'l republicà Clavé que la seva música inspirada hagués de lograr aquest efecte.

La música a las fieras domestica; pero s' ha de tenir en compte que 'ls carlins son fieras indomesticables.

En Sagasta ha pronunciat un discurs atacant la política económica dels conservadors.

Y va ferho contant alguns quèntos, un dels quals es lo següent:

«Hi havia un desgraciad que havétseli romput una cama, acudí a la iglesia ab tant fervor pera pregar a un sant que li sigués curada, que al anarse a agenollar ya trancárseli l' altra. Y l' infelís deya:—«Glorios sant: a lo menos ¡deixeu-me sortir de la iglesia talcom hi entrat.»

Segóns en Sagasta, l' home de la cama trencada es la situació conservadora en particular.

Però 'm sembla a mi que 'l quènto hauria de aplicarse millor a la situació en general.

Las dos camas trencadas son los dos partits monárquichs que turnan en lo poder. Partint de aquest principi ara vostés fassin lo favor de dir quina es la cosa que no pot anar ni ab crossas.

Segóns sembla 'l govern, per aumentar los ingressos, intenta restablir una contribució tan odiosa com la dels portosgas.

—¡Ditxosos conservadors!—deya aquest dia un amo de diligencias—Ja no poden fer més de lo que fan. Ja surten a la carretera!

SOLUCIONES

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Clau-di.*
2. MUDANSA.—*Molta-Molsa-Molla.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Sombras Nau-Archs-Rosa-Sadurní.*
4. TRIÀNGUL. P A U L A
A U L A
U L L
L A
A
5. GEROGLÍFICH.—*Per sansins a Sans.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans P. Marin y Embussat; n' han endavinadas 4. Sicuterat. Conde de la Pruna, J. Titella y M. Pons y C.; 3 M. P. L. y Juan Trunfos; 2, Criada nova, y 1 no més, Xim-xim, Un Altanés, Cintet Barrera y Dos Lectors.

ENDEVINALLAS

XARADA.

En Tot va anar l' altre dia a buscá a cal adroguer un poch de *prima*, y digué al dependent que hi havia:—Miri, escolti, la María

que me la *dos-tres*, diu, bona, perque es per fé a la Ramona unas fregas al clatell, puig diu lo metje Rossell que tè de ser de Cardona.

DIUMENJE BARTOLA.

GEROGLÍFICH.

×
PR
I I I
pr
I
er

T. DE BOSSA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans M. Tuberrí, Dos Lectors, Dorvasal Eumat, Fray Felip, L. Mona, Granota, Marruix, El G. de la B. L., Joan Costals, L. Llevayol, y J. Riberia:—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Cintet Barrera, Rapa-velas, J. Teroll, Pauhet de la Cinta, A. Villalta y R., Sintu, Pepeta Maca, J. Giné, J. Ar. n Gaya, Il Barbieri del Ninot, Antonet del Corral, P. S. Pou, y Pep Serra:—*Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada J. Rubert (Mataró): L' assumpto no es propi per esser insertat en lo periòdich.—J. Carmen: Lo dibuix no 'ns serveix.—Just Aleix: Moltes gracias per l' envio.—Pep d' Ampurias: Està bé.—E. Sunyé: De tot lo que 'ns envia, unicament podrém aprofitar un parell de xaradas.—A Camps y Cortés: Aquesta senmana no ha estat gayre fells.—J. Alamaliv: Va molt bé.—Joan Mallo: La poesia està bé versificada; pero es fluixeta.—A. Carreras: Mil gracias per lo envio: esta molt bé.—Japet de l' Orga: En la poesia sens dupte ha posat la pena del Talió per lo suplici del Tintalo, lo qual es de tot punt diferent. L' *Amorosa* no 'ns va.—M. Bonapasta: La curta va bé; la llarga no tant.—F. Llenas: La senmana entrant veurém de complaure'l.—Pepet del Vendrell: Lo de aquesta senmana no 'ns fa 'l pés.—M. Guido Ferrer: Publicarém lo sonet: la poesia s' haurá de arreglar.—Hereu d' Horta: Va molt bé: gracias.—A. Riut y Vidal: Aceptém las sevas poesias.—R. G. (Calonge): Mirarém de publicar-ho la senmana próxima.—J. Vallcorba y R. Rocavert: Tenim tantal ocupacions, que fins ab grans desitjs de complaure'ls, no sabém es podrém ferho.

!!!IMPORTANTÍSSIM!!!

Dijous, dia 17 del corrent, sortirà 'l
POPULAR, XISPEJANT Y ESPLÉNDIT
Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA
pera 1892

Gran profusió de láminas. Ilustració dels primers artistes. Escrits dels millors autors catalans. Hermosas cromolitografias. ¡¡¡L' almanach més bo, bonich y barato del mon!!!

Preu: ¡DOS rals! ¡¡DOS rals!! ¡¡¡DOS rals!!!

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.